

GALERIA

71

Grans figures al Festival de Guitarra de Barcelona

Bea Cabezas

A partir del 29 de març comença l'XI Festival de Guitarra de Barcelona.

OPINIO

11

Minoria absoluta

Francesc Bayarri

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Líders en dèficit exterior

Albert Closas

15

Les noves galeries i el vell...

Hans Moller

16

L'agró caçaire

Martí Domínguez

17

Tolerància zero a la...

Carme Porta

18

El secret de Porton Down

Xavier Vinader

Rússia sense esquerra

Llibert Ferri

Nosaltres, el futur

Ramon Barnils

19

Què fer?

J.J. Pérez Benlloch

Cants de sirena

Pere Martí

82

L'hora de la dreta

Joan Francesc Mira

Fins al 2008

Després de les primeres anàlisis sobre els resultats del 12-M, forçosament de signe pessimista (com el títol d'aquest editorial), ja és hora de desdramatitzar i, si és possible, de traure algunes conclusions més positives, sense que això vulga dir que somiem truites. No en va, tal com diu Vicent Franch en les pàgines que dediquem a les eleccions, quan un partit guanya les eleccions per majoria absoluta, mai perd les eleccions següents, d'acord amb l'experiència històrica. I això vol dir que el Partit Popular (PP) governarà molt probablement a Madrid fins al 2008 i a València fins al 2007, com a mínim.

Per sort (sí, per sort), a Catalunya i a les Illes Balears la situació és més complexa. Aplicant la mateixa regla de tres de Franch –al marge d'altres consideracions–, els partits de Jordi Pujol (CiU) i Francesc

Antich (PSIB-PSOE) no tenen garantida la victòria en les eleccions autonòmiques del 2003. I a més, després del 12-M les coses han canviat tant per a Pujol (que ja no és decisiu a Madrid) com per a Antich (que ha rebut una bufetada electoral).

Però en qualsevol cas aquestes eleccions confirmen una realitat molt més antiga i sòlida que la victòria del PP: a Catalunya, la majoria és catalanista i de progrés. I a les Illes Balears, cal recordar que els electors van optar fa només vuit mesos per una majoria alternativa al PP als ajuntaments i a les institucions autonòmiques. Això no s'ha repetit a les eleccions generals i el que ha passat ara tampoc té per què repetir-se a les pròximes municipals i autonòmiques. Pot tractar-se d'un fenomen d'alternança electoral, similar al que es produeix a Catalunya entre CiU

i PSC. Si fóra així, el dramàtic fracàs de les candidatures de l'Entesa al Senat d'Eivissa-Formentera i Menorca seria menys dolorós.

En canvi, sí que es pot assegurar que la victòria d'Aznar, Zaplana, Matas i (en menor mesura) de Piqué és molt més una conseqüència del fracàs electoral del PSOE i d'IU que no pas de la pujada del mateix PP. L'abstenció, la deserció de milions de votants d'esquerres a tot l'estat espanyol, és el fenomen més important d'aquestes eleccions, i el PP s'ha

limitat a mantenir el seu electorat de fa quatre anys amb un "plus" generós de votants –això sí– enlluernats pel missatge centrista del partit d'Aznar i el balanç favorable de la situació econòmica.

Encara més: ni l'abstenció, ni l'avenç del nacionalisme espanyol, ni la bipolarització entre PP i PSOE han menjat terreny als partits

“L'hemicicle imaginari dels diputats elegits el 12-M als Països Catalans té una clara majoria d'escons corresponents a les forces nacionalistes i progressistes.”

nacionalistes i regionalistes, que en general han repetit els resultats d'eleccions anteriors a tot l'estat i, fins i tot, en alguns casos (ERC a Catalunya i BNV al País Valencià) els han millorat. L'hemicicle imaginari dels diputats electes als Països Catalans (pàg. 29), per exemple, té una clara majoria d'escons corresponents a les forces nacionalistes i progressistes. És poc útil, però almenys demostra que, fins i tot quan els partits polítics no saben estar a l'alçada de les circumstàncies, la majoria de votants manifesta el seu caràcter progressista (i, a Catalunya, catalanista) amb una estabilitat que no es dona a la resta de l'estat espanyol. Que a Madrid se n'adonen depèn de com gestionen aquests resultats els partits polítics i, també, la societat civil (*informació i opinions*, pàgs. 9, 11, 18, 19 i 27 a 37). ■